

К. М. Войціцькааспірант, асистент кафедри національної безпеки, публічного управління та адміністрування
Державного університету «Житомирська політехніка»

ТРАНСФОРМАЦІЯ СИСТЕМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ УРБАНІЗОВАНИМИ ТЕРИТОРІЯМИ

Питання трансформації системи публічного управління є особливо актуальним в умовах сьогодення для України та потребує нового переосмислення. Не дивлячись на те, що воно активно досліджувалося науковцями у різні часи, комплексна методологія публічного управління розвитком урбанізованих територій відсутня. В результаті проведеного дослідження нами було удосконалено складові методології публічного управління урбанізованими територіями шляхом уточнення мети, яка полягає у підтримці системи життєзабезпечення населення на основі розробленої органами публічної влади ефективної політики, що спрямована на економічний, екологічний та соціальний розвиток урбанізованої території та зростання добробуту населення. В свою чергу це дало змогу ідентифікувати завдання публічного управління урбанізованими територіями, які включають в себе сприяння ефективному плануванню, управлінню земельними ресурсами, будівництву та розвитку інфраструктури урбанізованих територій; забезпечення узгодженості інтересів держави та урбанізованих територій; підвищення екологічної стійкості та сприяння екологічному розвитку урбанізованих територій; ефективне використання наявних ресурсів та потенціалу урбанізованих територій; ефективне управління міграційними процесами; сприяння комплексному соціально-економічному розвитку урбанізованих територій; зменшення диспропорцій між урбанізованими територіями; забезпечення безпеки урбанізованих територій. Визначено алгоритм реалізації управління урбанізованими територіями, який включає наступні етапи: збір інформації про стан розвитку урбанізованої території; аналіз інформації про стан розвитку урбанізованої території; розробка управлінського рішення, що передбачає собою планування та прогнозування розвитку урбанізованих територій; реалізація управлінського рішення; контроль за реалізацією управлінського рішення та аналіз його наслідків для урбанізованих територій. Досягнення мети та завдань публічного управління урбанізованими територіями можливе лише на основі дотримання принципів, тому було запропоновано наступні принципи: науковості, цілісності та комплексності, збалансованості, відкритості та прозорості, функціональності, повноти територіального охоплення, соціальної справедливості та доступності, безпеки та комфортності середовища, економічності, екологічності.

Ключові слова: система публічного управління, урбанізована територія, мета публічного управління урбанізованими територіями, завдання публічного управління урбанізованими територіями, принципи публічного управління урбанізованими територіями.

Постановка проблеми. Проблеми публічного управління економічним розвитком урбанізованих територій на сьогоднішній день є досить актуальними, проте важкими для вирішення. Питання методології публічного управління урбанізованими територіями хоч і досить часто підіймалося серед науковців, проте слід відмітити, що комплексна методологія управління урбанізованими територіями відсутня. Актуальність дослідження системи публічного управління обумовлена необхідністю приведення мети, завдань та принципів публічного управління урбанізованими територіями до вимог сього-

дення в контексті політичних, соціальних, економічних та екологічних змін.

Аналіз останніх досліджень та публікацій.

Питаннями дослідження мети публічного управління урбанізованими територіями займалися такі зарубіжні та вітчизняні вчені як: Вакуленко В.М., Карлова О.А., Марченко О.В., Ілларіонов О. Ю., Безверхнюк Т.М., Прохорова М.С., Матінглі М. та інші; завдання публічного управління територіями вивчали: Бабаєв В.М., Чувікіна Н., Куйбіда В., Бобровська О.Ю., Крушельницька Т.А., Латинін М.А., Ткачук Л.М., Калугаряну Т.К., Чухно І. А. та інші. Питанням принципів публічно-

го управління територіями досліджували: Лазор О.Д., Панухник О., Літтиг Б., Чувікіна Н. та інші.

Мета статті – удосконалення методології публічного управління урбанізованими територіями в частині визначення мети, завдань, та принципів.

Викладення основного матеріалу. «Механізм управління містом слід розглядати як сукупність принципів, методів, засобів і форм, які розроблені і застосовуються з метою підвищення ефективності функціонування міста, як соціально-економічної системи, та отримання прибутку для забезпечення самодостатності власного розвитку. Інакше кажучи, це комплекс дій, спрямованих на ефективну організацію, аналіз і прогнозування різноманітних видів людської діяльності на території міст з раціональним використанням людського, матеріально-технічного, природно-ресурсного потенціалів, забезпечення охорони навколишнього середовища та зростання добробуту населення» [1].

Методологія управління урбанізованими територіями передбачає собою складну систе-

му управлінської діяльності, яка включає в себе наступні складові: мету, завдання та принципи управління урбанізованими територіями.

З метою удосконалення методології публічного управління урбанізованими територіями, вважаємо за необхідне ідентифікувати його мету.

В таблиці 1 відображено підходи науковців до визначення мети управління територією

Проаналізувавши підходи науковців до визначення мети управління урбанізованими територіями було встановлено, що вони не в повному обсязі характеризують сферу публічного управління урбанізованими територіями. Більшість вчених схильні вважати, що метою управління є покращення якості та умов життя населення. На нашу думку, метою публічного управління урбанізованими територіями є підтримка системи життєзабезпечення населення на основі розробленої органами публічної влади ефективної політики, що спрямована на економічний, екологічний та соціальний розвиток урбанізованої території та зростання добробуту населення.

Таблиця 1

Підходи науковців до визначення мети публічного управління урбанізованою територією (містом, регіоном)

Автор	Вислів
Мета управління територією	
Вакуленко В.М.	забезпечити раціональне керування всіма міськими населеними пунктами, для того щоб розширити їх можливості до поліпшення умов життя населення [2].
Ярошук В.І.	сприяння їх розвитку як осередків зростання, з метою: підвищення добробуту і якості життя населення; забезпечення стійких темпів економічного зростання; посилення впливу на забезпечення конкурентних позицій України в світі [3].
Карлова О. А.	поліпшення якості життя міського співтовариства, яке реалізується через максимальне задоволення потреб громадян (особисте і суспільне споживання); можливість здійснення громадянами економічної діяльності (сприятливе підприємницьке середовище, робочі місця); висока якість міського середовища (екологія, благоустрій, культурне середовище тощо) [4, с. 95]
Марченко О. В.	задоволення потреб мешканців розглядається як головна мета управління містом і включає в себе значну кількість підцілей, які було згруповано та об'єднано в три напрямки, а саме: задоволення матеріальних потреб, задоволення потреб щодо безпеки життєдіяльності та охорони здоров'я, а також задоволення культурних потреб. [5]
Ілларіонов О. Ю	... створення комфортного середовища для проживання у місті, його функціонування у системі населених пунктів держави. [6, с. 15]
Безверхнюк Т.М.	місією державної політики щодо розвитку високоурбанізованих територій повинно стати сприяння їх розвитку як осередків зростання, з метою: підвищення добробуту і якості життя населення; забезпечення стійких темпів економічного зростання; посилення впливу на забезпечення конкурентних позицій України в світі [7].
Прохорова М.С.	створення сприятливих умов життєдіяльності населення, необхідних для переходу від кризи до стійкого поліпшення якості життя, відповідної вимогам нового тисячоліття [8].
Матінглі М. (Mattingly M.)	досягнення спільних цілей, отримувати вигоди від координації витрат і людських дій, зосереджувати ресурси на високопріоритетних цілях та організувати та ініціювати важливі завдання, які залишаються нездійсненими через конкуренцію, плутанину, інерцію чи нехтування. Управління містами може заощадити й ефективно використовувати дефіцитні ресурси, значно розширивши доступні ресурси для потреб міського життя. У разі міського управління об'єктом є місто чи селище, і лише опосередковано керівництво пов'язане з установами, які намагаються керувати. Міський менеджмент – це не управління місцевою владою. Це також не лише управління ресурсами чи розвитком, чи державними послугами, чи зростанням міст чи будь-якими іншими частковими проблемами міста. [9].

Визначивши мету публічного управління урбанізованими територіями, з позиції удосконалення методології, необхідність вбачаємо в ідентифікації завдань. Слід зазначити, що завдання публічного управління урбанізованими територіями включають в себе комплекс заходів, які спрямовані на досягнення мети.

В таблиці 2 відображено підходи науковців до визначення завдань управління урбанізованою територією.

Проаналізувавши підходи науковців до визначення завдань управління територіями було встановлено, що більші науковців вважають, що основними завданнями є підтримка та розвиток екологічної, соціальної та економічної складової.

Вважаємо, що основними завданнями в сфері публічного управління урбанізованими територіями, в умовах сьогодення повинні бути:

- Сприяння ефективному плануванню, управлінню земельними ресурсами, будівництву та розвитку інфраструктури урбанізованих територій;
- Забезпечення узгодженості інтересів держави та урбанізованих територій;
- Підвищення екологічної стійкості та сприяння екологічному розвитку урбанізованих територій;
- Ефективне використання наявних ресурсів та потенціалу урбанізованих територій;
- Ефективне управління міграційними процесами;
- Сприяння комплексному соціально-економічному розвитку урбанізованих територій;
- Зменшення диспропорцій між урбанізованими територіями;
- Забезпечення безпеки урбанізованих територій.

Розглянувши завдання публічного управління урбанізованими територіями слід зазначити, що вони реалізуються під час виконання певних дій, з метою досягнення мети. З цієї позиції за необхідне вважаємо визначення алгоритму їх реалізації.

До основних етапів алгоритму слід віднести:

- збір інформації про стан розвитку урбанізованої території;
- аналіз інформації про стан розвитку урбанізованої території;
- розробка управлінського рішення, що передбачає собою планування та прогнозування розвитку урбанізованих територій;
- реалізація управлінського рішення;

– контроль за реалізацією управлінського рішення та аналіз його наслідків для урбанізованих територій.

Ефективне управління урбанізованими територіями, враховуючи відповідні мету та завдання можливе лише при дотриманні принципів його здійснення та нерозривно пов'язані з ними. Саме тому вважаємо за необхідне проаналізувати підходи вчених до ідентифікації принципів публічного управління урбанізованими територіями.

Лесечко М. Д. та Блащук Л. В. зазначають, що «формування механізму управління необхідно здійснювати на науково обґрунтованих принципах, які застосовують до систем подібного типу. Основні з цих принципів:

- 1) принцип цілеспрямованості;
- 2) принцип безперервності та надійності;
- 3) принцип планованості;
- 4) принцип динамізму;
- 5) принцип несуперечливості законам управління.

Внаслідок узагальнення нами виділено такі принципи формування концепції управління містом: верховенство права та закону; додержання балансу економічних інтересів особи, сім'ї, суспільства, відповідальність особи, сім'ї, суспільства, держави у сфері урбанізації; своєчасність і адекватність заходів, пов'язаних із відверненням загроз і захистом національних економічних інтересів; пріоритет договірних (мирних) заходів у вирішенні як внутрішніх, так і зовнішніх конфліктів економічного спрямування; інтеграція національної економічної безпеки з міжнародною економічною безпекою; пріоритет прав людини; чітке розмежування органів державної влади; адекватність заходів захисту національних інтересів реальним та потенційним загрозам» [16].

Лукін С.Ю. виділяє наступні принципи управління:

- відкритості і прозорості,
- об'єктивності,
- демократії в управлінні містом,
- комфорту, екологічності,
- безпеки,
- розвитку освіти,
- технологічності,
- економічності,
- мобільності,
- культурології та ін. [17].

Асташенко К. О. виділяє схожі принципи та зазначає, що «сутністю принципів, на базі

Підходи науковців до визначення завдань публічного управління урбанізованою територією (містом, регіоном)

Завдання управління урбанізованою територією	
Бабаєв В. М.	– мінімізація антропогенного впливу на довкілля шляхом нормування викидів, перехід на сталі моделі виробництва та споживання, використання альтернативних джерел енергії та ін.; – модернізація та розвиток інфраструктури в забезпечення потреб у громадському транспорті, освітніх послугах, послугах із охорони здоров'я та інших; – забезпечення доступним житлом, що дозволяє вирішити ряд негативних наслідків, що обумовлені розширенням трущоб, поширенням інфекції, неконтрольованими соціальними процесами, підвищенням рівня злочинності внаслідок необхідності забезпечення потреб у безпеці; – будова соціальної інфраструктури, що передбачає безпечний, доступний, екологічний та якісний громадський простір, що сприятливий для розвитку соціальної комунікації та взаємодії, а також сприятиме соціальній згуртованості та при визначенні та забезпеченні потреб уразливих верств населення; – розвиток взаємодії держава-бізнес-суспільство з метою об'єднання зусиль та ресурсів у напрямку покращення міського простору, забезпечення потреб та подолання урбанізаційних наслідків; – розвиток партисипації з метою забезпечення участі громадян у прийнятті важливих публічно-управлінських рішень, залученості до процесу формування та реалізації публічної політики та фокусуванні на реальних потребах жителів громади; – подолання бідності, економічної та соціальної нерівності задля мінімізації інших каскадних ефектів урбанізаційного впливу, наприклад, зниження рівня злочинності, розширення доступу до житла та інших майнових цінностей, розширення можливостей щодо заощадження, реалізації своїх цілей тощо [10].
Ярошук В. І.	– забезпечення підвищення конкурентоспроможності територій і України в цілому; -розвиток людського капіталу, підвищення просторової і кваліфікаційної мобільності населення; – поліпшення екологічної ситуації; формування на високоурбанізованих територіях модулів Національної інноваційної системи та кластерів; – поліпшення якості публічного управління, в першу чергу на місцевому рівні, підвищення ефективності використання бюджетних ресурсів [3].
Чувікіна Н.	підвищення рівня ефективності діяльності суб'єктів управління на основі організаційного й економічно-раціонального розподілу їхніх функцій, модернізації системи управління містом та її адаптації до умов міського економічного середовища. [11]
Куйбіда В.	– створення умов для участі мешканців у розв'язанні питань місцевого значення в межах Конституції і законів України; -задоволення соціальних, культурних, побутових та інших потреб жителів шляхом сприяння у наданні їм відповідних послуг; – участь у реалізації програм соціально-економічного, культурного розвитку відповідної території, інших місцевих програм [12].
Бобровська О. Ю., Крушельницька Т. А., Латинін М. А.	акумулювання ресурсів потенціалу розвитку, утворення і відтворення ресурсного потенціалу територій регіону (просте і розширене), перетворення ресурсів у нову якість, здобуття нових можливостей, раціональне споживання ресурсів, створення нових джерел і видів ресурсів, системна організація й управління процесами розвитку [13]
Ткачук Л. М., Калугаряну Т. К.	створення і зміцнення єдиного економічного простору та забезпечення економічних, соціальних, правових і організаційних основ державності; відносно вирівнювання умов соціально-економічного розвитку; ефективне використання потенціалу регіонів; комплексний екологічний захист [14].
Чухно І. А.	– пошук компромісу з питань економічної свободи регіонів; – реалізація принципу розширення міжрегіональної економічної взаємодії; – запровадження механізмів подолання асиметрії розвитку регіонів та підтримання депресивних територій; – стимулювання інноваційно-інвестиційного розвитку на основі ефективного використання потенціалу регіонів; – зміцнення матеріальної бази територіальних громад шляхом переходу до взаємовідносин державного бюджету безпосередньо з бюджетами органів місцевого самоврядування; – активізація розвитку транскордонного співробітництва в економічній сфері [15]

яких необхідно формувати механізм управління територіальним розвитком, є:

– законність – відповідність нормативно-правових актів, що приймаються місцевими органами державної виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, нормам чинного законодавства;

– єдність інтересів – урахування при здійсненні управлінської діяльності на кожній території загальнодержавних, місцевих і відомчих інтересів, громадської думки, пропозицій, поданих у встановленому порядку суб'єктами господарювання та їх об'єднаннями;

– субсидіарність – здійснення функцій управління на рівні, максимально наближеному до громадян – безпосередніх отримувачів адміністративних послуг;

– корпоративність – сприйняття території як цілісного утворення, ефективність функціонування якого визначається синергією на основі консолідації зусиль та об'єднання ресурсів учасників місцевого розвитку для досягнення спільної мети;

– прозорість – відкритість дій органів місцевої влади та управління на всіх етапах прийняття та реалізації управлінських рішень для громадян, суб'єктів господарювання та їх об'єднань, постійне інформування громадськості про здійснення управлінської діяльності;

– адекватність – відповідність методів та механізмів управління потребам територіальної спільноти у вирішенні питань місцевого значення, а також завдань органів територіального управління ресурсам, які вони мають для їх виконання;

– відповідальність – готовність органів управління та посадових осіб до виконання функцій і завдань, пошуку шляхів розв'язання проблем, що виникають, покладання на себе відповідальності за прийняті рішення;

– інновативність – створення інноваційного потенціалу управління: використання новітніх управлінських та інформаційних технологій, стимулювання ініціатив, експериментів, пілотних проектів, орієнтованих на досягнення найкращих результатів» [18].

Прохорова М.С. виділяє принцип «сфокусованого» розвитку, принцип «преференції за реформи», синхронізації дій («принцип синергії»), субсидіарності, скоординованості, єдності, партнерства, відкритості, відповідальності [19].

Лазор О.Д. ідентифікує наступні принципи:

- 1) адекватності;
- 2) розумної достатності;

3) послідовності і поступовості;

4) гнучкості;

5) відкритості [20].

Панухник О. виділяє наступні принципи управління міською територією:

«– конституційність та законність – відповідність Конституції України та законам України, міжнародним договорам, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України;

– співробітництво – узгодження цілей, пріоритетів, завдань, заходів і дій центральних та місцевих органів виконавчої влади, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, забезпечення взаємодії між ними під час формування та реалізації державної регіональної політики;

– паритетність – забезпечення рівних можливостей доступу об'єктів державної регіональної політики до ресурсів державної фінансової підтримки регіонального розвитку;

– відкритість – прозорість, прогнозованість, передбачуваність, послідовність діяльності органів державної влади, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування під час формування та реалізації державної регіональної політики;

– субсидіарність – децентралізація владних повноважень, їх передача іншим органам на найнижчий рівень управління, які можуть їх реалізувати найбільш ефективно;

– координація – взаємозв'язок та узгодженість довгострокових стратегій, планів та програм розвитку на державному, регіональному та місцевому рівні;

– єдність – зменшення соціально-економічних диспропорцій між окремими регіонами, забезпечення просторової, політичної, економічної, соціальної, гуманітарної цілісності України;

– історична спадкоємність – врахування та збереження позитивного досвіду розвитку регіонів;

– сталий розвиток – забезпечення невиснажливого, ощадного та ефективного використання енергетичних, матеріальних, природних та інших ресурсів для задоволення потреб нинішнього покоління з урахуванням інтересів майбутніх поколінь» [21].

Літтіг Б. (Littig B.) пропонує містам зосередитися на інфраструктурі, плануванні та робочих місцях, окреслюючи чотири принципи ефективного управління містом:

Принципи публічного управління урбанізованими територіями

Назва принципу	Сутність принципу
<i>Науковості</i>	Управління урбанізованими територіями має здійснюватися шляхом застосування наукового підходу та орієнтації на сучасні методи та технології
<i>Цілісності та комплексності</i>	Урбанізована територія має розглядатися як єдине ціле, управління має здійснюватися охоплюючи всі складові територіального комплексу
<i>Відкритості та прозорості</i>	Управління урбанізованими територіями повинно здійснюватися у відкритій формі для громадян на всіх етапах прийняття та реалізації управлінських рішень
<i>Збалансованості</i>	Споживання та розподіл територіальних ресурсів має бути збалансованим
<i>Повноти територіального охоплення</i>	Урбанізована територія не має містити зон, на які не поширюються повноваження органів публічної влади
<i>Функціональності територій</i>	Управління урбанізованою територією повинно здійснюватися враховуючи її функціональне призначення
<i>Безпеки та комфортності середовища</i>	Управління урбанізованими територіями повинно бути спрямоване на захист людини від будь-яких негативних впливів антропогенного та природного походження та спрямоване на забезпечення досягнення комфортних умов життя
<i>Соціальної справедливості та доступності</i>	Управління урбанізованими територіями повинно бути спрямовано на забезпечення рівної можливості та доступності для всіх у користуванні всіма благами та послугами міста
<i>Економічності</i>	Управління повинно бути спрямовано на недопущення погіршення економічного стану урбанізованої території та спрямоване на його покращення, при цьому запланований ефект повинен досягатися при мінімальних витратах та ефективно-му використанню всіх наявних ресурсів урбанізованої території
<i>Екологічності</i>	Управління урбанізованими територіями повинно бути спрямовано на запобігання екологічним катастрофам, недопущення погіршення стану навколишнього природного середовища та спрямоване на його покращення

1. Отримати достатнє фінансування для фінансування поточних витрат та нової інфраструктури. Пропозиції: монетизація земельних активів, стягнення податків.

2. Розвивати підзвітне управління. «Багато великих успішних міст, у тому числі Лондон і Нью-Йорк, вибрали уповноважених мерів із тривалим перебуванням на посаді та чіткою підзвітністю».

3. Підтримуйте довгострокові схеми планування, які охоплюють до 40-річного горизонту.

4. Розробити спеціальну політику в критичних сферах, таких як доступне житло [22].

Чувікіна Н. зазначає, що стосовно міського управління в територіальному аспекті основними принципами слід вважати:

– принцип органічного поєднання інститутом місцевого самоврядування в місті повноважень, які делегуються державою, та повноважень, що надаються членами відповідної територіальної громади міста;

– принцип управлінської й економічної доцільності при створенні внутрішньоміських (локальних) систем управління;

– принцип урахування ефекту локальної концентрації управлінських дій або так званої управлінської концентрації.

У разі, коли місто розглядається як соціальна система, ключовими виступають:

– принцип усунення зайвих управлінських ланок у наданні міських (соціальних) послуг і пов'язаного із цим максимального наближення органів управління до кінцевого споживача послуг (городян), а також принцип збалансованості впливу механізмів саморегулювання й управлінської дії міської влади на функціонування та розвиток соціальних процесів у місті [11].

Проаналізувавши підходи науковців щодо принципів управління територіями було встановлено, що більшість з них виділяють такі важливі принципи як: законності, відкритості та прозорості, комплексності, субсидіарності, задоволення потреб населення. Проте слід відмітити, що вчені у своїх працях не акцентували увагу на таких важливих принципах управління як забезпечення безпеки середовища, соціальної справедливості та доступності.

На нашу думку, управління урбанізованими територіями слід здійснювати відповідно до принципів (табл 3).

Висновки. В результаті проведеного дослідження нами було удосконалено методологію публічного управління урбанізованими територіями в частині уточнення мети, завдань, принципів та алгоритму його реалізації, що враховує вимоги сьогодення в контексті політичних, соціальних, економічних та екологічних змін, які відбуваються сьогодні в Україні.

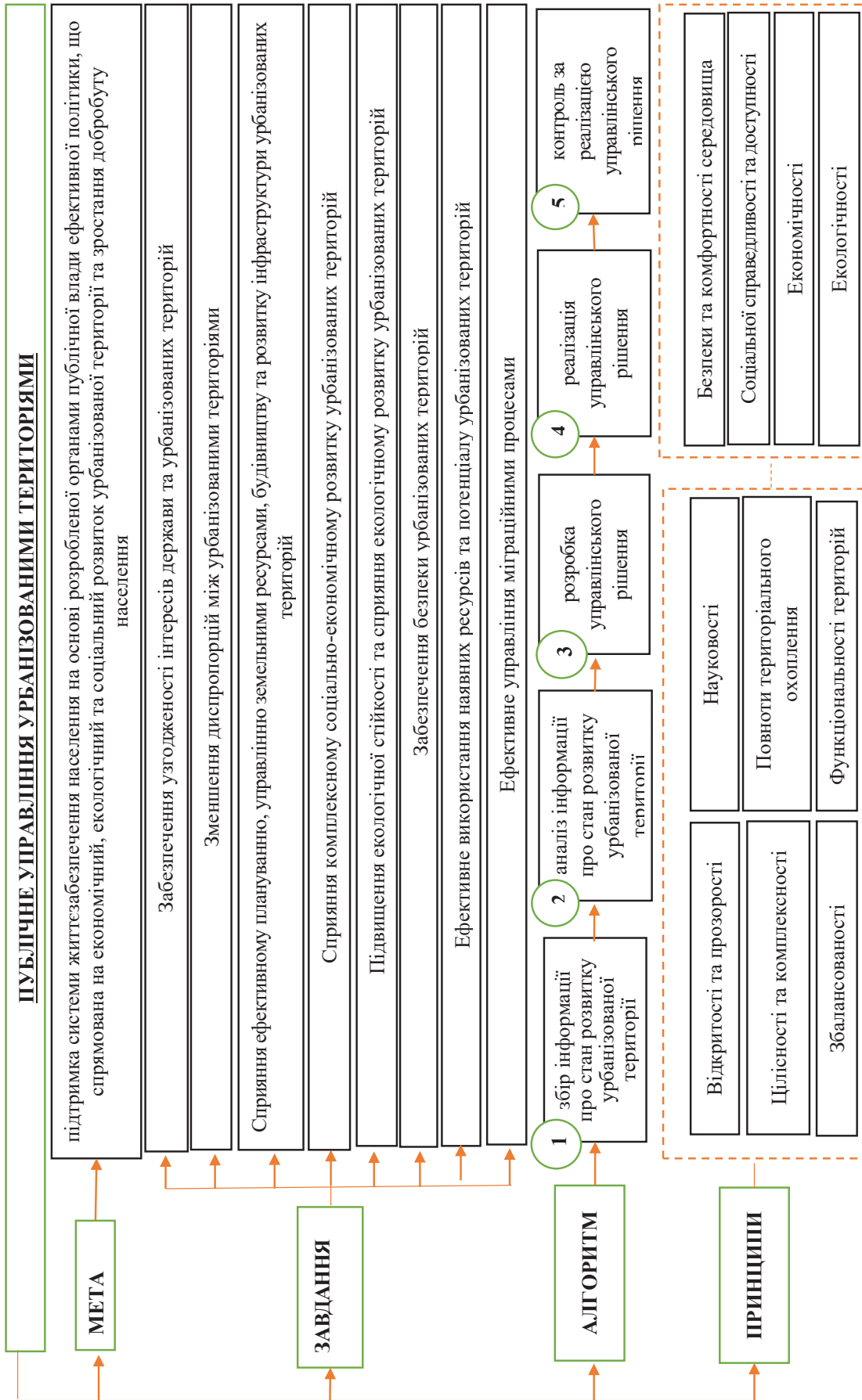

Рис. 1. Методологія публічного управління урбанізованими територіями: мета, завдання, алгоритм, принципи

Список використаної літератури:

1. Стеценко Т. О., Тищенко О. П. Управління регіональною економікою : навч. посіб. ДВНЗ "Київ. нац. екон. ун-т ім. В. Гетьмана". К. : КНЕУ, 2009. 471 с.
2. Вакуленко В.М., Гринчук Н.М., Ярощук В.І. Зростаюче значення крупних міст та мегаполісів: Дилеми та досвід прийняття політичних рішень. Управління сучасним містом, 2009. № 1-12 (33-36). С.202-213.
3. Ярощук В. І. Формування державної політики розвитку високоурбанізованих територій. Державне управління: удосконалення та розвиток, 2012. № 4. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=406>.
4. Карлова О. А. Управління містом, орієнтоване на потреби майбутнього розвитку. Економіка та право, 2015. № 3(42). С. 94–99.
5. Марченко О. В. Соціально-економічний розвиток міста як об'єкт управлінської діяльності. Бізнес Інформ, 2014. №5. С. 80–85.
6. Ілларіонов О. Ю., Склярчук І. С. Державно-приватне партнерство у вугільній галузі України: господарсько-правовий аспект. Вісник ІЕПД НАН України, 2011. № 1. С.104–111.
7. Безверхнюк Т.М. Ресурсне забезпечення регіонального управління: теоретико-методологічні засади : монографія. Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2009. 318 с.
8. Прохорова М.С. Пошук оптимальної моделі управління містом: вітчизняний та зарубіжний досвід. Ефективність державного управління в контексті європейської інтеграції: Матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю. Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2004. С. 67—71.
9. Mattingly, M., 1994, "The Meaning of Urban Management", *Cities*, Vol 11, No 3, Oxford
10. Бабаєв В. М. Практика муніципального управління: навч. посіб. Харків: ХДАМГ, 2002.
11. Chuvikina N. Організаційний підхід у міському управлінні. *Skhid* 1 (127), 2014.
12. Куйбіда В. Муніципальне управління. Аспект інформатизації. К.: Знання, 2004. 360 с.
13. Потенціал розвитку територій: методологічні засади формування і нарощення : монографія. О. Ю. Бобровська, Т. А. Крушельницька, М. А. Латинін [та ін.]; за заг. ред. д. держ. упр., проф. О. Ю. Бобровської. – Дніпро : ДРІДУ НАДУ, 2017. 362 с.
14. Ткачук Л. М., Калугаряну Т. К. Організаційно-правові аспекти державного управління регіональним розвитком. Ефективна економіка № 12, 2012. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1664>
15. Чухно І. А. Основні напрями державного управління регіональним розвитком на засадах сталості. Інвестиції: практика та досвід : журнал, 2015. № 6. С. 136-140. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ipd_2015_6_30.
16. Лесечко М.Д., Блащук Л.В. Механізм управління великими містами в Україні. Інвестиції: практика та досвід, 2011. № 22. С. 121-125. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ipd_2011_22_33.
17. Лукін С.Ю. Публічний простір: структура та складові, їх ознаки та принципи. Теорія та практика державного управління: зб. наук. пр. Х. : Вид-во ХарPI НАДУ «Магістр», 2020. Вип. 1(68). С.33-42.
18. Асташенко К. О. Управління сучасним містом: принципи та механізми. Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова, Україна. С. 139
19. Прохорова М.С. Актуальні аспекти муніципального менеджменту. Регіональні перспективи, 2003. № 2-3. С. 9-10.
20. Лазор О.Д. Великі міста України: теорія та практика. Ефективність державного управління: Збірник наукових праць. Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2004. Вип. 5. С. 381-388.
21. Панухник О. Мале місто в системі регіональних відносин: теоретико-методологічні підходи до дослідження. Управління сучасним містом. К., 2005. № 1 (2/1). С. 28-36.
22. Littig B. Social sustainability: a catchword between political pragmatism and social theory. *International Journal of Sustainable Development*, 2005.

Voitsitska K. Transformation of the system of public administration of urban areas

The issue of transformation of the public administration system is particularly relevant in today's conditions for Ukraine and needs a new rethinking. Despite the fact that it was actively studied by scientists at different times, there is no comprehensive methodology for public administration of the development of urban areas. As a result of the conducted research, we improved the components of the methodology of public administration of land resources of urban areas by clarifying the goal, which consists in supporting the population's life support system based on the effective policy developed by the public authorities, which is aimed at the economic, ecological and social development of the urban area and the growth of the population's well-being. In turn, this made it possible to identify the tasks of public administration of urban areas, which would include promotion of effective planning, administration of land resources, construction and development of the infrastructure of urban areas; ensuring consistency of the interests of the state and urban areas; increasing environmental sustainability and promoting the ecological development of urban areas; effective use of available resources

and potential of urban areas; effective administration of migration processes; promotion of complex socio-economic development of urban areas; reduction of disparities between urban areas; ensuring the security of urban areas. The algorithm for implementing the administration of urban areas has been defined, which includes the following stages: collection of information on the state of development of the urban territory; analysis of information on the state of development of the urban territory; development of a administration solution, which involves planning and forecasting the development of urban areas; implementation of administration decision; control over the implementation of the administration decision and analysis of its consequences for urban areas. Achieving the goal and tasks of public administration of urban areas is possible only on the basis of compliance with the principles, therefore the following principles were proposed: scientificity, integrity and comprehensiveness, balance, openness and transparency, functionality, completeness of territorial coverage, social justice and accessibility, safety and comfort of the environment, economy , environmental friendliness.

Key words: *public administration system, urban area, purpose of public administration of urban areas, tasks of public administration of urban areas, principles of public administration of urban areas.*